

Розділ 18

День 3-й. СЕРЕДА

— Сьогодні день відпочинку! — проголосила Арсенія, будячи нас (як завжди, на світанку) звичним уже (але, як завжди, крижаним) відром води.

— Ви відпочинете (назвімо це так), побудувавши хатинку на дереві. Стілтоне, ти першим видерешся на оте дерево!

І вона показала на дуже високе дерево.

У МЕНЕ ПІДСІКЛИСЯ КОЛІНА.

Я пробелькотів перелякано:

— Я страждаю на запаморочення!

Я БОЮСЯ ВИСОТИ!

Цієї миті на моє плече лягла маленька лапка.
То була Креп Сюзет.

Вона прошепотіла:
— Вперед! Я допо-
можу тобі! Я подруга
Пінкі Пік. Коли
вона дізналася,
що родина хоче
записати тебе на
курс з виживання,
відразу таємно ви-
рядила мене сюди,
щоб я тобі в усьому
допомагала. Ось, це тобі
лист від Пінкі!

— Я страждаю на заплеморочення!

Пінкі Пік

редакційна співробітниця боса

БОСЕ!

Довіряй Креп Сюзет, вона моя най-
ближча подруга.

Креп — ветеранка скаутського руху,
вона допоможе тобі повернутися до
Топінори живим.

БОСЕ, тримайся!

Я впевнена, ти впораєшся.

Шануймося!!!

Пінкі Пік

P.S. Либонь, я заслужила на новень-
кий рожевий комп'ютер?

«Голос Гризуна» — Віа дель Тортелліно, 13
13 131 Топінора (Ізола Маламиша)

www.geronimostilton.com

Пінкі Пік

Я розпечатав рожевий конверт. Ви знаєте, хто така Пінкі Пік?

Це моя дуже юна співпрацівниця у видавничій галузі.

Якщо ви хочете дізнатися більше, прочитайте книжечку «Мене звати Стілтон, Джеронімо Стілтон».

Креп мені підморгнула.

— Босе, довірся мені.

Роби, як я кажу, і все буде гаразд!

Потім вона гукнула до Арсенії:

— Я прошу дозволу видертися на секвою разом із Джеронімо Стілтоном!

Арсенія спершу пильно придивлялася до нас обох, нібито розуміла, в чому справжня причина прохання Креп. Тоді замислено кивнула і сказала:

— Чом би
й ні?

Креп про-
казала стиха:

— Все буде
добре, босе!

Ми стали повіль-
но дертися вгору.

— Не дивися вниз! Не

спускай очі долу! За жодних обставин, не ди-
вись униз! — рішуче повторювала Креп.

Нарешті ми дісталися товстелезної гілки
з густою хвоєю.

— Оце розгалуження саме таке, як треба:
достатньо широке, щоб звести хатину для всіх
нас, і достатньо міцне, щоб усіх нас витрима-
ти, — пропищала Креп тоном знавчині.

Я нахилився і подивився вниз.

*ієвнню
Запаморочення! Все закрутилося в голові й перед*

День 3-й.

СЕРЕДА

Я був би звалився, якби Креп не вхопила мене вчасно за хвіст.

— БОСЕ, Я Ж КАЗАЛА, НЕ ДИВИСЯ ДОЛІ!

Потім вона гукнула до решти наших унизу:

— Зараз ми вам скинемо кодолу!

Креп побудувала своєрідний підйомник, за допомогою якого ми підтягали на нашу гілку матеріали для хатини.

За деякий час я переконався, що висота більше не впливає на мене.

— Бачиш, босе? — всміхнулась мені Креп. — Ти подужав!

Ми із друзями тяжко працювали до самісінького вечора. Повечеряли паштетом із термітів та булочками з гусені. Ніч перебули в нашій новій хатинці на дереві: ми були по-справжньому задоволені.

Зрештою, Арсенія похвалила нас:

— Непогано як на містян і новачків!

- Як гадаєш, чи впорався б Стілтон без допомоги друга?